

Через СМС. Ця схема має багато спільного з попереднім способом. Різниця полягає в тому, що помилкова інформація приходить в тексті СМС-повідомлення. Розсилка здійснюється з незнайомого номера, але шахраї підписуються відомою компанією. Поширений приклад подібних фейкових повідомлень: «Ваша карта заблокована. Передзвоніть за номером + 7926xxxxxxx. Ваш Ощадбанк». Якщо клієнт не реагує, то злочинці можуть надіслати повторне СМС із загрозою стягнення штрафу або комісії [2, с.1].

Через «Мобільний банк». Послуга «Мобільний банк» дозволяє здійснювати операції за допомогою СМС-команд. Щоб перевести кошти іншому клієнту, досить відправити повідомлення на короткий номер банку з того телефону, який прив'язаний до карти. Шахраї використовують дану опцію в наступних випадках: телефон був загублений власником. До моменту блокування SIM-карти будь-яка людина може списати гроші з картки за допомогою СМС-команд, перелік яких розміщений на сайті будь-якого банку. Клієнт відмовився від послуг конкретного стільникового оператора і не відключив «Мобільний банк». В цьому випадку номер телефону потрапить в руки нового абонента, який може виявитися шахраєм і списувати гроші за допомогою СМС-команд. Завдяки використанню мобільного банку зловмисник також легко вирахувати, в якій організації власник телефону відкрив карту.

Щодня зловмисники винаходять нові способи розкрадання коштів з банківських карт, тому неможливо передбачити всі сценарії розвитку подій. Однак при дотриманні зазначених елементарних заходів безпеки будь-який користувач зможе запобігти нанесенню збитку від дій шахраїв.

Бібліографічні посилання:

1. Пластиковая экономика / Б. О. Руденко: *Наука и жизнь*, 2010. № 1. С. 44 – 47.
2. Шахрайство з кредитними картками: що мав зробити і не зробив банк / Т. А. Орленко: *Юридичний вісник України*, 2016. № 14. С. 1.

Пронічкіна Анастасія Сергіївна,

курсант 4 курсу факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

Нагорна Олена Олександрівна,

викладач кафедри цивільного права
та процесу факультету підготовки

фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ БАНКІВСЬКОЇ ТАЄМНИЦІ

Сьогодення вимагає від кожного українця розуміння процесів функціонування того, або іншого банку, який функціонує на території нашої держави. Насамперед, потрібно бути обізнаним про банківську таємницю, адже лише за умови, що буде збережена банківська таємниця можливе нормальне функціонування всіх комерційних банків.

Законодавство України передбачає, що банківські установи мають право зберігати таємницю операцій своїх клієнтів, їх рахунки та вклади. Також нормативно-правовою базою, а саме у Законі України «Про банки і банківську діяльність» в статтях 60-62, та в ст. 1076 ЦК України, визначені підстави, з якими банки набувають можливість розкриття інформації, що містить банківську таємницю як фізичних, так юридичних осіб. Тому існує необхідність розкриття та вдосконалення питання правової охорони банківської таємниці [1].

Потрібно відмітити, що в ст. 1076 ЦК України прописане гарантування банківськими установами таємниці банківського рахунку, дані клієнтської бази та будь-які їх банківські операції [2]. Лише клієнти та їх офіційні представники мають право здійснювати передачу інформації про банківські операції та рахунки. Будь-яким іншим суб'єктам, дана інформація може надаватися тільки у випадках та в порядку, який передбачений ЗУ «Про банки та банківську таємницю» [3].

Важливим для підтримання механізму захисту банківської таємниці є встановлена законодавством відповідальність за незаконне викриття банком інформації, що являють собою банківську таємницю. В даному випадку у кожного клієнта відповідної банківської установи є можливість відшкодувати моральну шкоду та завдані матеріальні збитки від банку.

Для того, щоб надати визначення банківській таємниці, слід звернутись до ст. 60 ЗУ «Про банківську таємницю», в першій частині якої зазначено, що банківською таємницею є інформація, яка стосується діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним або третім особам при наданні послуг банку, є банківською таємницею [3].

Особи, які будь-яким чином пов'язані із діями, які стосуються порушення використання відомостей, що становлять банківську таємницю, повинні нести кримінальну (ст. 231 та ст. 232 КК України), цивільну (статті 611, 623, 1076, 1172 ЦК України) та дисциплінарну відповідальність

відповідно. При чому, дисциплінарну відповідальність несуть лише службові особи банку, в випадку порушення ними умов контракту, який стосується захисту банківської таємниці, а також невиконання зобов'язання охорони банківської таємниці. В даному випадку керівництво банківської установи найчастіше вирішує звільнити службову особу, проте будь-яке інше покарання за викриття банківської таємниці має відповідати існуючому законодавству.

Отже, нині в Україні правова забезпеченість банківської таємниці починається не лише з працівників банківських установ, які підписуючи згоду про нерозголошення банківської таємниці, у подальшому несуть відповідальність у випадку її розголошення, а й із закріплення у низці статей КК України та ЦК України. Таким чином для клієнта банківських установ існують неабиякі гарантії того, що інформація про нього або його фінансового стану буду збережена в таємниці.

Бібліографічні посилання:

1. Зберігання, захист, використання та розкриття банківської таємниці. Безоплатна правова допомога. : *офіційний веб-сайт*. URL : https://wiki.legalaid.gov.ua/index.php/Зберігання,_захист,_використання_та_розкриття_банківської_таємниці
2. Цивільний кодекс України. Редакція від 16.10.2020, підстава - 124-IX *офіційний веб-сайт*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
3. Про банки і банківську діяльність. Закон України. Редакція від 03.07.2020, підстава - 720-IX. *офіційний веб-сайт*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14#Text>